

Legjobbkor a legjobb helyen

Te jó ég! Olyannyira én vagyok a legfiatalabb zsűritag, hogy még a találkozó is két évvel idősebb nálam.

A semmiből csöppentem a színház világába. Óvodás korom óta csillogó szemmel néztem az előadásokat, ha bárki megkérdezte, mi leszek, ha nagy leszek, automatikusan válaszoltam, hogy színésznő. Mégis, ezt amolyan plátói szerelemként őriztettem magamban, sosem hittem el igazán, hogy belőlem valaha is színésznő lesz. Akarni akartam, de félttem is komolyan belevágni. Valahogy így történhetett, hogy nem voltam soha diákszínjászó. Óbecsei származású vagyok, akkoriban ott még nem létezett amatőr csoport, a kishitúségem pedig gátolt abban, hogy jelentkezsek valahová máshová, ahol kipróbálhattam volna magam. Ennek köszönhetően nem jutottam el a Találkozóra sem. A fesztiválra, amit úgy várhatsz, mint a karácsonyt, ami olyan, mint a karácsony, amivel megérkezik a tavasz (idén már annyira vártuk, hogy rögtön a nyár jött), amivel több leszel, ami reményt nyújt. Reményt a kultúra hanyatlásában.

Aztán csak azért is színésznő lettem, és csak azért is megismerkedtem a tőlem két évvel idősebb Találkozóval. Olvasom a napi Besúgókat, és látom, nem én vagyok az egyetlen, akinek első élménye a találkozóval kapcsolatban Nagyikindához fűződik. Én is azon szerencsések közé tartozom, akik itt léphették át a küszöböt, ahol a csoda történik. Elsőéves akadémista voltam, nézőként, a sötétben megbújva szívtam magamba az élményeket.

Azt a szintű vendégszeretetet, a közvetlenséget, a figyelmességet, a kedvességet tanítani kellene, amit a kikindai közösség tud. Itt aztán biztosan nem maradsz éhes, szomjas, útravalóként pedig kellemes beszélgetéseket, jóleső szavakat, rennnngeteg mosolyt csomagolnak neked. Meg jó zenét, amit később még napokig dúdolhatsz. A szervezők hónapokig éjt nappallá téve dolgoznak, hogy minden a lehető legördülékenyebben menjen, mindenre legyen megoldás, minden csoport, aki szeretne, részt tudjon venni, sakkozás, ki mikor tud jönni. És jönnek, ez itt a lényeg. Ugyanez elmondható a színjászókról is, akik lehetetlent és fáradságot nem ismerve, folyamatosan fejlődve, újat próbálva, profikat megszégyenítő lelkesedéssel készülnek évről évre. Mert véleményem szerint ez a különbség amatőr és profi között. A töretlen lelkesedés, a gátlástalanság. Nincs megfelelési kényszer, tényleg csak a játék marad, ez teszi gyönyörűvé és nélkülözhetetlenné. Közösséggé kovácsolódva

valami maradandót alkot, amely által mindkét fél, az alkotó és a néző is több lesz. Emberileg, erkölcsileg.

Harry Potterre utalva – ez a vajdasági ember varázsvilága. Mindössze annyi a különbség, hogy meghívó helyett felhívás érkezik, a döntés pedig a csapat, illetve a csapatkapitány kezében van, szeretnének-e jelentkezni. Annyi biztos, hogy ez az iskola mindenkit szeretettel vár. Minden mugliból lehet varázsló, sőt, minden mugli varázsló, csak neadjisten nem tud róla.

Mint ahogyan a Roxfort tanárai, a találkozó zsűritagjai is egy átlagosnak tűnő napon meghívást kapnak, hogy segítsenek felismerni és erősíteni a bátor jelentkezők varázserejét, akik sokszor tévesen sötétvarázslóként gondolnak rájuk, pedig erről szó sincs. Muglinak álcázva meglesik első párbajukat a mumussal. Feladatuk nem pálcát törni, hanem útmutatót adni a további megmérettetéshez, ezért a sötétvarázslatok kivédésére semmi szükség.

Én jómagam is kezdő varázsló vagyok, a mumus elleni patrónus – búbajom még csak a vibráló fényfolt fázisában tart. Éppen ezért a „tanári” meghívó éppúgy hidegvízként ért, mint Harry Pottert. És éppúgy örültem is neki. Az időzítés is hasonló, mostanában sűrűn előfordul nálam a jövőmben való bizonytalanság, a menekülési kényszer.

A legjobbkor jött az emlékeztető, hogy létezik egy Roxfort, nem is olyan messze tőlem, ahová mindannyian elbújhatunk egy kicsit, akár csak pár napra is.

Még nincs is vége, és én, a kezdő varázsló, már találkoztam olyan tanulókkal, akiknek patrónusa már szépen kivehető formát öltött.

Magyar Zsófia

A csillagokig szól a hangja

Kiss Tivadar tenor. A Liszt Ferenc Zeneművészet Egyetem opera szakán végzett. Több híres előadásban láthatta a közönség. A Bánk Bánban Ottóként, a Varázsfuvolásban Monostatosként, a Fidelióban Jacquinót, Boito Mefistofeléjében Wagnert játszotta. Jelenleg a Magyar Állami Operaház magánéneke, 2011-ben elnyerte annak Juventus díját, emellett a Hannoveri Staatsoper, Linz, Párizs, Mannheim és a MŰPA társulatának is állandó vendégművésze.

– Opera és komolyzene. Az ember életébe ez nem óvodás korában kúszik be, hol kezdted művészként a szíriaidat bontogatni?

– Korán kezdődött a színpad iránti szeretetem. Édesanyám, Kiss Edit, az Egység ME-ben dolgozott Nagyikindán, édesapám, Kiss József is amatőr színész volt, akkoriban nagyon sok tagja volt a színháznak, különböző szekciók nagyvonalúan működtek. Az egész általános iskolás koromat ott töltöttem, amikor csak tehettem, bementem, iskola előtt vagy után, mert mindenki ott volt, felváltva jöttek a művészek reggeltől estig. Én is művészlélek vagyok, szavalni kezdtem Kökény Gizellánál, de jártam néptáncra is Kátai Tiborhoz, furulyázni Szabó Csillához (akit a – Ki Mit Tudon – Tilinkós kislánynak neveztek), az évek során mind a barátaimná váltak. Ahogy Lepár Ferenc bácsi, Komarek Magdolna, Tóth János, aki a bérmakeresztapám is volt, Tóth Hajnalka (általános iskolás tanítónőm, kinek gyermeke Tóth Ramóna, a legjobb barátnőm) és sorolhatnám. Szóval lényegében minden itt kezdődött. Azután beiratkoztam a zeneiskolába zongora és elméleti szakra, ez adott egy jó alapot a Szabadkai Középfokú Zeneiskolához.

– Mégsem lett belőled zongoraművész.

– Nem, rá kellett döbennem, hogy nagyon sok jó zongorista van, akik rengeteget, akár napi tíz órát is gyakorolnak. Én nem szerettem gyakorolni, s ez elég gyorsan ki is derült, már a középiskola elején. Mivel kétszakos voltam, a hangszer mellett zeneelméletet is tanultam, a zongorát nem folytattam tovább. Azután egy Szent Száva-napon jeleztem a magyartanárnöknek, hogy szívesen mondanék egy verset a zeneiskolában az ünnepségen. Ő rábólintott, majd a műsor után odajött hozzám Baráth Emília énektanárnő, és azt mondta, szerinte jól lehetne értékesíteni ezt a nagyon kifejező előadásmódot az éneklésben, így a második évet már úgy kezdtem, hogy elmélet mellett ének szakra is jártam. A hat évet ezután három év alatt végeztem el, sűrű időszak volt.

– Ez akkor azt jelenti, hogy már itt az operaéneklési technikákkal ismerkedtél, így egyértelmű volt, hogy a következő lépés Budapest lesz?

– Igen, hisz olyan alapokat kaptam, melyek egyértelműen efelé irányítottak. De felvételiztem Újvidékre is. Fel is vettek önköltségesen, de már ott jeleztem, hogy Pest jobban vonz. Érdekes azonban, hogy mivel zongorát nem gyakoroltam eleget, ez adott egy löketet. Nagyon sokat gyakoroltam az éneket. Mindent megtettem, hogy sikerüljön. Versenyekre jártam, nyertem is egy nemzetközi énekversenyen Rumán. Amikor felvételiztem, akkor került az egyetemre Marton Éva, ő lett a tanszékvezető Andor Éva után, akinél Baráth Emília is tanult, akinél pedig én kezdtem a szakmát. Szépen összeértek a szálak. Volt egy előfelvételi is, de még ezt megelőzően volt egy nagyon jó élményem, Dévity Zoltán, aki karvezetést tanult akkor Budapesten, egyik hétvégén felhívott. Éppen Kikindán voltam, azt mondta, üljek vonatra, és menjek Pestre, Marton Éva tart kurzust, s be tud vinni engem is, emellett karvezetői szakon is lesznek nyílt kurzusok, oda is benézhetek. Még éjjel felutaztam Pestre, egy órát sem aludtam, izgatott voltam, s még elég fiatal is. Zoli megvárta, elvitt reggelizni, s tiztől már kurzusokon ültem Andor Évánál, Marton Évánál, este Pillangókisasszonyt nézhettem az Operában, megismertettem egy csomó emberrel. Ő elég bohém ember volt, így fel kellett találnom magam.

A Márton Áron Kollégiumban aludtam, de oda is be kellett engem szöktetniük. Vasárnap reggeltől hétfő estig nem aludtam, aztán kedden folytatódtak az izgalmak tovább. A Régi Zeneakadémián Köncs Boldizsár fogadott és meghallgatott, a Bartók Konzervatórium kollégiumában aludtam egy másik nap, szóval kalandos volt, de nagyon megtetszett ez a világ.

– Akkor a Magyar Állami Operaházba is könnyen bekerültél?

– Már az egyetem alatt felfigyeltek rám, úgyhogy tanulás mellett én már párhuzamosan énekeltem az Operában is. És itt vagyok immár tizenkilenc éve.

– Az első fellépésedre emlékszel?

– Azt nem olyan könnyű elfelejteni, ráadásul nagyon izgulós típus voltam. A Jövő Háza Teátrumban léptem fel, a Mozart maratonon Kovalik Balázs rendezésében. A közönség, aki három Da Ponte operát nézhetett meg, az tizenkét órányi tömény operát kapott. Figaro házasságát, a Così van Tutte-t és a Don Giovannit. Elég nagy dolog volt, hogy én is benne lehettem, ezzel debütáltam Magyarországon. Magában az Operában pedig Tchaikovsky Anyeginjével, ahol Trique epizódszerepében mutatkoztam be. Aznap nem ettem, annyira izgultam. Egyébként az évek során rájöttem, hogy a rutinnak és a munkának köszönhetően csökken az izgulás is, hisz rengeteg tapasztalatot szerzel, legyenek azok bukások vagy szárnyalások.

– Bukások? Mit értesz ez alatt?

– Lehet, nem azt, amire te gondolsz, csak annyit, hogy nem vagyunk robotok, s néha elbukunk. Ezt a közönség észre sem veszi, de te érzed, s a kollégák is jelzik, ha valami rosszul sült el. De olyan is megtörtént már, hogy elment a hangom előadás közben. Ezt már a közönség is érzékelte. Nagyon kellemetlen dolog, de történhet ilyen is. Ebből is tanultam, hisz akkor betegen léptem színpadra, mert még nem tudtam, hogy kell lemondani egy előadást, s a többiek nyomására is, csináljam meg betegen. Hát ez volt a tanulóépenz. Most már fel tudom mérni mi az, amit el tudok énekelni betegen, s mi az, amit nem.

– Akkor egy operaénekes számára a legnagyobb el-lenség egy torokfájás?

– Én eddig maximum két előadást mondtam le, ráadásul akkor is be kellett mennem, és lejátszanom, azaz mímelnem, hogy én éneklek, mert nem volt második szereposztás, a színpadon voltam, s valaki oldalról beénekelte a szólamomat. Ez még a Covid alatt volt, maszkban kellett színpadra menni, úgyhogy észre sem vették a nézők. Egyszerűen csak el kell fogadni a dolgokat. S le kell győzni a félelmet, ami rendkívül romboló tud lenni. Azok az énekesek, akik szinte hipochonderek, mindig akkor betegszenek le, amikor teljesíteni kell. Ez eleinte nálam is így történt, minden vizsga előtt lebetegedtem, s ezért halasz-tanom kellett. S még így is én voltam az osztályban az egyetlen, aki időre fejezte be a tanulmányait. Úgy, hogy mellette az Operában is dolgoztam.

– Tegyük félre most a bukásokat és a betegségeket, mesélj egy kicsit szárnyalásokról is. Azokról a bizonyos nagy élményekről.

– Konkrét élményt nem tudok mondani, inkább

pillanatok ezek. Hogy mit tanulsz meg, hogy hogyan sikerül valami, kivel dolgozhatsz együtt, ilyenek. Én szerencsésnek mondhatom magam, mert énekelhettem a régi nagy „Öreg” művészekkel. Ez óriási dolog. Szárnyalás-ként fogtam fel azt is, hogy sikerült kijutnom külföldre. Először Hannoverbe, utána Mannheimba. Han-noverbe egy produkcióba hívtak vendégművészként, hat hónapig tartott az ottlé-tem, s ezt követően felvet-tek társulati tagnak négy évre, majd úgy döntöttem, nem vállalom tovább. Na-gyon nagy volt a nyomás, a stressz. Az ott egy -A- kate-góriás ház, világsztárokkal, akik mellett énekelhettem, emiatt „túlvigyáztam” a

hangom, s talán éppen ezért, sokat betegeskedtem. Végül vendégművészként mégis kimentem 2018-ban. Amikor félsz, a szervezeted kortizolt termel, az immunrendszer ezért úgy érzékeli, hogy beteg vagy, befele fordul, eközben pedig valóban bekerülnek a vírusok a szervezetedbe, és lebetegszel. Ezért úgy döntöttem tartok egy kis szünetet, és hazamentem Nagyikindára.

– Akkor ebben az időszakban nem is énekeltél?

– Nem. Kellott egy kis pihenés, lazulás. Nem kellett énekelnem, sapka és sál nélkül szaladgáltam télvíz idején, mégsem betegedtem le egyszer sem, ekkor jöttem rá, hogy az agy mennyi minden képes maga generálni.

– Most mik a következő munkáid, mik a tervek?

– Harmincnyolc éves vagyok, úgy tűnik, megéreztem rá, hogy Wagnert énekeljek. A hangom megvan hozzá, remélhetőleg a fizimiskám is, a német nyelvet Hannoverben tökéletesítettem. Wagner Ring ciklusa (tetralógia), Nibelung Gyűrűje, azaz a Rajna kincse, a Valkűr, a Siegfried és az Istenek alkonya, négy részből áll. Nekem a Siegfriedben van szerepem, én éneklek a nagy Mímét, ami egy 251 oldalas szerep, ónémet és Wagner kitalált szavaival illetve szövegeivel, tehát három és fél órát kell énekelnem kettesben a színpadon Siegfrieddel. Ezt a szerepet csak kevesen tudják énekelni a világon, sokan ki is öregszenek belőle. Nekem is ad-hoc jelleggel jött, valaki visszaadta a szerepet, így kerültem én a képbe. Wagner operáinak főszerepeire külföldi sztárokat szoktak hívni, de Ókovács Szilveszter szerette volna, ha az egész Ring ciklus magyar énekesekkel hangzik el. Hozzáteszem, Rozsos István óta, huszonöt éve senki nem énekelte, s ő is csak magyar nyelven, nem ónémetül. Három hónapom volt megtanulni, tavaly mutattuk be, s szeretném kivinni külföldre is. A Rajna kincsében is én játszom, ott a kis Mímét, így ezzel a kettővel már indulnék külföld felé ismét. Egy operaénekes pályájában egy a következő lépcsőfok negyven éves kora körül. Wagnereket és a német repertoárt énekelni.

– Azt mondd, hogy ezt egy fiatal énekes nem is tudná énekelni?

– Lehet, hogy el tudná, s az is lehet, hogy öt év múlva elmenne a hangja. Ezek felépített dolgok, és okosan kell csinálni, előrelátónak kell lenni. Ma már nincsenek ilyen értelemben vett felépített pályák, amikor apró lépésenként haladsz előre, mindig csak egy kicsivel többet vállalva. Ha két lépcsőt akarsz ugri, lehet nagyot esel. Idejekorán elénekelnek valamit, azt megsínyli a hangjuk. Olyan ez, mint a sport. Ha gyerekként hirtelen felemelsz 120 kilót, lehet, hogy nemsokára a lumbágó is megérkezik. Építkezni kell, s erősnek lenni a politikával, a főnökeiddel szemben, s hallgatni a jóakaróidra, akik támogatnak. Ez egy könyöklős szakma, sok mindenre kell figyelned, s néha eltávolodni, ha csak pár órára is.

– Más munkát vállalni, vagy keresni valami hobbit?

– Mindkettő. Rengeteg nagy énekes jár el például takarítani éneklés mellett, mert kikapcsolja az idegrendszerünket. Nagy változások történnek most mikro- és makro környezetben egyaránt, infláció, háború, ez mind megviseli az embert, úgyhogy én például a Merriot Hotelbe járok reggeliztetni, ha van időm. Bejelentkezem és elvagyok a konyhán, lesöpröm az asztalokat, nem gondolkodom, kicsit mást csinálok. Emellett ott az edzőterem, ahol funkcionális tréningre járok, ott sem művészek vesznek körül, hanem átlagemberek. El kell néha szakadni az operától, különben az ember hajlamos túlgondolni dolgokat. Én ezzel ellensúlyozom, mert még sokáig szeretnék kiegyensúlyozott operaénekes maradni, és sokat énekelni.

A pénz hatalmában

Szerdán elsőként a Kex mutatkozott be

A szerdai napot a Szemle színpadán a Döme Zoltán (Bimbó) és a Kex által alkotott *Kétszer volt, hol nem van...* című szatirikus vígjáték indította el.

A rendezőtől, **Döme Zoltántól** megtudtuk, hogy az előadással négy hónap alatt készültek el, és a produkcióban a mai élet egyik mozgatórugóját vették górcső alá, méghozzá a pénzt.

– Ma mindenkit az igazat, motivál, mindent megteszünk érte, és függünk tőle. A darabunk egy különös világban játszódik (Meseország), ahol a mesehősök mai világnak megfelelő tulajdonságokkal vannak felruházva. Így mesélnék el egy nem mindennapi, ámde mégis mindenkinek ismerős történetet – mondta a rendező.

Fendrik Zsolt az előadásban Lompit, a farkast játszotta el.

– A mai világot a pénz, illetve azok befolyásolják, akiknek van pénzük. Nekünk ma az volt a célunk, hogy ebből egy kis ízelítőt adjunk, fürkészve a közönységet, hogy vajon számukra leesik-e a zseton. Globálisan nézve egy csúnya világban élünk, talán ha az egész világot nézzük, akkor itt mi még egy kicsit jobb helyzetben vagyunk.

– *Honnan merítették az ötletet?*

– Az alapötlet egy beszélgetés során merült fel, de az igazság az az, hogy ezt a produkciót ketten állítottuk össze, Bimbó és én. Ő adta a gerincét az egésznek.

– *Milyen nehézséget okozott a számodra a farkas szerepe?*

– Az elejétől kezdve egyértelmű volt, hogy én leszek a farkas, és megpróbáltam megfelelni ennek. Időközben sokat csiszoltunk rajta, de igaz ez a többi szereplőre is, hogy senki se érezhesse támadásnak. Nincs köztünk olyan ember a szerepben, aki ne lenne képmutató, álságos vagy álnok, és mindenki ennek kell, hogy megfeleljen.

Az EU-biztos szerepébe **Piros Bálint** bújt.

– Először két évvel ezelőtt játszottuk el ezt az előadást egy másik felállásban, idén pedig úgy döntöttünk, hogy ismét ezt a darabot dolgozzuk fel. Az

én szerepem ahhoz képest nem változott, úgyhogy én ugyanazt hoztam. Korábban azzal próbálkoztam, hogy egy különleges karaktert hozzak ki belőle abból a szempontból, hogy az EU-biztos az egyetlen szereplő, aki nem mesehős,

ezért ő egy kilógó figura, de sikerült őt úgy bemutatnom, hogy rajzfilmfigura-szerű legyen. Nagyon szeretem ezt a karaktert, aki visszaél a hatalmával, de ennek ellenére szerethető és vicces is.

Pásztor Dániel az elmúlt napokban láthattuk a Bernarda Alba házában játszani, szerdán pedig egy másik oldalát mutatta meg a közönségnek, Vadászként állt be.

– *Mennyire érezted neheznek azt a feladatot, hogy két eltérő személyiségű szereplőt formálj meg a Találkozóra?*

– A Gondolat–Jel társulat Magyarkanizsán tevékenykedik, a Kex pedig Zentán. A két karakter személyisége között nem volt átfedés, a két személy teljesen eltér egymástól. Bernarda Alba szerepe nagyon komoly figura, a vadász szerep pedig egy könnyed, inkább elrajzolt figura, de mivel ezt az előadást már valamilyen formában játszottuk, a vadászkarakter azóta fejlődött, viszont az alapjai már megvoltak. Ezen a téren ezzel a szereppel már nem kellett komolyabban foglalkoznom, mert volt egy jó vázám, amit tovább tudtam építeni.

– *Miért hippiként formáltátok meg a vadászt?*

– A narrátor szövegében elhangzik, hogy ő egy pacifista vadász, aki végül is idegenkedik mindenféle erőszaktól, és ehhez kicsit kapcsolódott a mai világra jellemző spirituális egyéniség, ezt én is úgy élem meg, hogy ez így nagyon jól tud ellentétesen kapcsolódni egymáshoz. Tehát a vadász és ez a spirituális béke, a nyugalomszerető ember annyira szöges ellentéte egymásnak, hogy nagyon jól lehet vele játszani.

Vidács Hajnalka

Az alkohol öl

Ismét a Találkozózn a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület

A szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület öt év után indította el helyi és padéi fiatalokból álló csapatát.

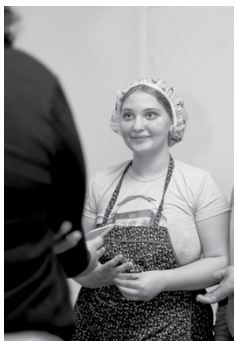
– Hihetetlen öröm a számunkra az, hogy öt év után ismét itt lehetünk a Találkozó színpadán – mondta Benyócki Sára, az egyesület elnöke.

Az *alkohol öl* című darabot **Nagy Alex** rendező ajánlotta a gyerekeknek.

Benyócki Attila Fülöp István szerepébe bújtt.

– Szerettük volna újraindítani Szajánban a színjátszást, ezért megkerestük Nagy Alekszet, aki korábban is rendezett egy-egy előadást a faluban, és a segítségét kértük. Ő választotta a darabot, ami mindenki tetszését elnyerte, mert egy jó kis rövid vígjáték.

A padéi **Bobojcsev Réka** szerint a mai társadalmat nagyon is érinti az alkoholfogyasztás problémája, ugyanis már a tinik is sokat isznak.

– Számomra több kihívást is okozott a szerepem eljátszása. A Mama szerepébe bújtam, akit szintén érint az alkoholfogyasztás problémája, és nagyon oda kellett figyelnem arra, hogy látszódjon, hogy a Mama valóban iszik, illetve a lépései is árulkodjanak – mesélte Réka.

A szintén padéi **Mészáros Evelin** és **Deák Dorina**, a szajáni Ady Endre ME tagjai arról meséltek, hogy a táncpróbákon ismerkedtek meg.

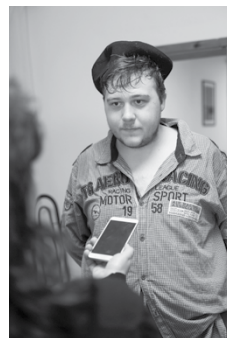

– Többször is újéveztünk és majálisoztunk már együtt, apránként összeszoktunk, és szerintem jó kis csapat vagyunk így együtt. Az előadásra négy hónapot készültünk – mesélték a lányok.

A padéi **Lévai Elvira** sűgóként tevékenykedik a csapatban. Szavai szerint a feladata társai kíségtése.

– Az én feladatomból állt, hogy odafigyeljek a többiekre, a szövegre, és szükség esetén sűgjak, lassan és hal-kan.

Lipinszki Alekszandarnak Aladár szerepe jutott. Számára a legnagyobb kihívást a részegen járás elsajátítása okozta.

– A próbákat eleinte heti egyszer, majd a végén már heti két-három alkalommal szerveztük meg. Hosszasan zajlottak, mert a többieknek is meg kellett szokniuk, hogy egy-egy pillanatban alulöltözötten feküdtem a kellekeken vagy közöttük.

Kószó Henrik elmesélte, hogy a táncpróbákon ajánlották fel, hogy elindítsák a színjátszó szakcsoportot, és élt a lehetőséggel.

– Nagyon megszerettem a színészetet, szeretném, ha lenne folytatása a dolognak, nekem ez nagyon tetszik, bármikor tudnám csinálni.

Vidács Hajnalka

Ma a Találkozó színpadán

Csapjunk a lecsóba!

Túl vagyunk a Találkozó ötödik napján, és bőven túl vagyunk a programsorozat felén is. Jól felszívtuk magunkat, de azért messze még a vége. Fér még belénk rendesen, ki merné közülünk vállalni, hogy tele van, köszöni szépen, több darabot már nem kér. A Találkozó napjaiban feneketlen kút a mi bendőnk, ami a kultúrafogyasztást illeti. Kérünk még, de lássuk, mit!

Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja, Csonoplya

A csonoplyai Mindenszentek Plébánia Anyanyelvápoló csoportja keretében három évvel ezelőtt alakult meg a maroknyi csapatunk. A falu közösségi programjaiban szerepeltek humoros jelenetekkel, részt vettek az Ötösfogaton, de a hagyományörzés sem áll távol tőlük, mivel Betlehemes játékokat, farsangi és más ünnepköröket felelevenítő szokásokat is bemutattak. Most érkezett el az a pillanat, amikor szerettek volna szintet lépni, megízlelni valami újat, felmerészkedni a nagy színpadra, bekukkantani ebbe a csodavilágba. Első színdarabjuk, próbálkozásuk, ám óriási lelkesedéssel, alázattal vágnak neki, hiszen tanulni, fejlődni szeretnének.

Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja bemutatja:

Hámori István Péter: *Azt mondták, a villa üres* (110')

Bohózat két felvonásban

Rendezte: Bosnyák Annamária

Rendezőasszisztens, sűgő: ft. Hajdú László

Szereplők:

Sperhakni (betörő) – Gardil Roland
 Marcella (özvegyasszony) – Bosnyák Annamária
 Dorottya (elvált asszony) – Bosnyák Adél
 Aranka (vénekisasszony) – Ádám Mónika
 Kornélia (unokahűg) – Szélik Brigitta
 Irina (bejárónő) – Vaszlovity Vanessza

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Tóba

Több éve jelen vagyunk az Amatőr Színjátszó Találkozóján, valamennyi díjat sikerült eddig elnyerni. Vajdaság szerte ismertek vagyunk a magyar közösségben, mivel sok helyen felléptünk. A közönség szívesen fogadja az előadásainkat.

A társulat eddigi díjai a Találkozáson:

2009 – Ferenczy Ibolya-díjban (a legjobb női főszereplő) részesült Lackó Farkas Erzsébet, Kató

szerepének megformálásáért a Békeffi István – Stella Adorján *Jöjjön elsején!* című előadásban

2010 – Közönségdíj Illyés Gyula *Tüvé-tevők* című előadásért. Rendező: Tóth János

2011 – Közönségdíj Török Rezső *Menyasszonytánc* című előadásért

2013 – Szilágyi László-díjat (a legjobb férfi főszereplő) Slómó megformálásáért Szántó Tivadarnak ítélte oda a zsűri. A kiváló alakítást a *Kilencen mint a gonoszok* című előadásban nyújtotta. Ezenfelül Nagy István-díjban részesült (legjobb férfi mellékszerepért) Baka András, aki Franklin Benjamin szerepébe bújott ugyanebben az előadásban, valamint a Közönségdíjat is hazavihették ebben az évben is.

2014 – Nagy István-díjat kapott Laboda Péter szerepéért Ferkovics József a *Naftalin* című előadásban

2016 – Pataki László-díjban részesült a színjátszó csoport a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásért, a *Viaszkvirágért*. Ugyanebben az évben Ferenczy Ibolya-díjjal térhetett haza Lackó Farkas Erzsébet a *Viaszkvirág* című előadásban Mária szerepének megformálásáért.

2017– Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport a közösségteremtő tevékenységéért

2018 – A zsűri Összefogás-díjban részesítette a tóbiaikat az *Indul a bakterház* című darab igényes kivitelezéséért

2019 – A zsűri Magyar Piri-díjjal (legjobb női mellékszerepért) tüntette ki Lackó Farkas Erzsébetet a *Meghalsz, Banya!* című előadásban a Banya szerepének megformálásáért

2021 – A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal Szántó Tivadart tünteti ki a *Ganédomb* című előadásban nyújtott alakításáért, Jóska szerepének megformálásáért. Rendező: Lackó Farkas Erzsébet.

2023 – A zsűri színészi különdíjat adományoz Detki Antalnak, a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja tagjának a Lőrincz Miklós *Amerikai menyasszony* című vígjátékban nyújtott fergeteges alakításáért, Edit szerepének megformálásáért.

2023 – A Közönségdíjat a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja kapja a Lőrincz Miklós *Amerikai menyasszony* című előadásért.

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület bemutatja:

László Miklós: *Szegény Fehérvári (50')*
Vígjáték

Rendezte: Lackó Farkas Erzsébet

Technikus: Kiss Zoltán

Szereplők:

Dr. Turmájér – ifj. Detki Antal

Turmájerné – Lackó Farkas Erzsébet

Kalocsai – Aranyos Dominik

Fehérvári – Szántó Tivadar

Szilbergeldné – Nánity Nikoletta

Fiatalember – Kiss Zoltán

Julis a szobalány – Sirovica Erzsébet

Sturcz József színjátszó csoport, Kupusztina

A csoport rendszeresen részt vesz a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszó Szemlén. Az elmúlt több mint száz évben, minden évben megrendezésre került legalább egy színdarab. Ezek a darabok többnyire zenés vígjátékok, népszínművek, legtöbbször élő zenével kísért előadások. A csoport tagjai változóak, vannak állandóak, vannak újak és visszatérők. Mint minden évben, az idén is nagy izgalommal várjuk a ránk váró előadásokat!

A társulat eddigi díjai a Találkozáson:

1998 – A *Mágnás Miska* című előadás fődíjas lett (vendégszerepelhetett Zsámbékon), Molnár József a rendezésért Garay Béla-díjas. A legjobb női epizódszerep díját Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

1999 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakuk Marci* című énekes vígjátékában nyújtott alakításért a legjobb férfi epizódszereplő díját Péter István, a legjobb női epizódszerep díját pedig Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki.

2000 – Szigligeti Ede *A cigány* című népszínművének előadásáért a csapat megkapta a közönségdíjat, valamint Péter István a legjobb férfi főszereplő díját.

2001 – Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* című operettje Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, valamint kivívta a közönségdíjat is. A legjobb férfi főszerep díját Molnár Oszkár, míg a legjobb női főszereplőnek járó díjat Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki. A legjobb férfi mellékszereplő Molnár József lett.

2003 – Görgy Gábor *Szexbogyó* című bohózatának színreviteléért Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Toldi István vihette haza.

2004 – A Huszka Jenő – Martos Ferenc szerzőpáros által írt *Gül Baba* című előadásért a társulat a közönségdíjat érdemelte ki.

2005 – Fazekas Mihály – Balogh István *Ludas Matyi* című darabjában nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2007 – A *Francia Szobalány* (Jacques Deval drámája) című előadásból Molnár Oszkár kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2008 – Brandon Thomas *Charley nénye* című előadás közönségdíjas lett. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2010 – Móricz Zsigmond *Egérfogó* című előadásból Guzsvány Flóra kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 – Arthur Freed – Nacio Herb Brown *Ének az esőben* című előadásában nyújtott alakításáért a legjobb férfi mellékszereplő díját Guzsvány Attila érdemelte ki Cosmo szerepéért.

2012 – *A játék újra él!* című előadásáért a közönségdíjat vihette haza a csapat, melyet Molnár József rendezett.

2013 – *Az Én és a kisöcsém*ben nyújtott alakításáért Kata szerepének megformálásáért Dienes Blanka vehette át a legjobb női főszereplőnek járó díjat.

2014 – Molnár József rendezésében Kálmán Imre *Marica grófnő* című előadásáért Pataki-díjban és közönségdíjban is részesültek.

2016 – A Szilágyi László-díjat Molnár Oszkár nyerte a *Van, aki forrón szereti* című előadásban Dzseri szerepének megformálásáért, valamint hazavihették a közönségdíjat is.

2017 – A csoportot Pataki László-díjjal tüntette ki a zsűri a találkozój legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Gosszé Endre *Trezka* című darabjáért, melyet Molnár József állított színpadra.

2018 – Pataki László-díjat érdemeltek ki a találkozój legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért az *Egy bolond százat csinál* című előadásukért, melyet Molnár József állított színpadra, emellett a zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal tüntette ki Molnár Oszkárt az előadásban Suarez Rodrigo gróf és Dömötör, a főpincér szerepének bravúros megformálásáért, valamint a legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjat a zsűri Kiss Katalinnak Zsanett, a főlakáj szerepének megformálásáért adta.

2019 – Pataki László-díjat érdemeltek ki a találkozój legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, a *Tuladunai* című darabért, melyet Molnár József állított színpadra, valamint Ferenczi Ibolya-díjat kapott Csernai Panna Évi szerepének megformálásáért.

2021 – A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal tünteti ki a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportját.

2022 – A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal Molnár Oszkárt tüntette ki a *Nyitott ablak* című vígjátékban nyújtott fergeteges alakításáért, Novotni, a rezervista szerepének megformálásáért. Valamint a Közönségdíjat is kiérdemelte a társulat az előadás magával ragadó színpadra állításáért.

2023 – A zsűri Pataki László-díjjal tünteti ki a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportját a találkozój legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című darabjáért. Az előadás rendezője Molnár József.

2023 – A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjjal Dienes Koleszár Valériát, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportjának tagját tünteti ki, Valéria szerepének megformálásáért, Szántó Armand – Szécsén Mihály *Paprikáscsirke* című előadásában nyújtott kiváló alakításáért.

Sturcz József színjátszó csoport bemutatja:

Csepreghy Ferenc – Sulhóf József: *Sárga csikó* (110')

Népszínmű

Rendezte: Molnár József

Díszlet: Balog Tibor, Balog Valéria, Kiss Mihály, Kiss Katalin, Buják Mihály, Szilágyev Dániel, Magyar Péter

Szereplők:

Bakaj András – Buják Mihály
Erzsike – Molnár Csilla
Csorba Márton – Molnár Oszkár
Csorbáné – Limburger Georgina
Laci – Kiss Gábor
Pista – Molnár Péter
Gelecséri – Balog Tibor
Peti – Tumbász Leonárd
Böske – Guzsvány Jázmin
Gazsi – Szilágyev Dániel
Bagó – Magyar Péter
Keresztesiné – Dienes Koleszár Valéria

Megszürkült Piroska

A zentai KEX társulat *Kétszer volt, hol nem van...* című előadásának zsűrizése

Vajdasági viszonylatban a zentai társulat egyedülálló ízlésvilágot képvisel. Üde színfoltja az amatőr színjátszásnak, melynek alapja a kísérletezés és saját szövegek színrevitele. Nem volt ez másképp az idei bemutatójukkal sem, korunk problémáit sűrítették klasszikus mesehősök világába.

A zsűrizés helyszínére egy csupa karakter, csupa színes csapat érkezett. Köszöntésüket követően **Bresztányszi Boros Rozi** kérdéssel nyitotta az értékelést: hogyan születnek a KEX előadásai? A társulat vezetője, egyben a darab rendezője, **Döme Zoltán** (becenevén Bimbó) érkezett a válasszal:

„Egyszer valamilyen próbán hülyéskedtünk, hogy mi lenne, ha Piroskát nem így szólítanánk (az előadásban új nevet is kap, átkeresztelik Szürkécskének – a szerk.), és innen indult el az egész mese gondolata. Ennek már négy éve. Majd kellett hozzá találni egy történetet, egy mondanivalót”. Az alap után további ötletelések és improvizációk következtek, majd született egy szöveg, ami a próbák alatt folyamatosan alakult a tagok ötletei alapján.

„Az az alap, hogy fogtok egy csomó világhírű mesét, és azt beemelitek a XXI. századba. Tulajdonképpen megszentésgteleníted a meséket ezzel a technokrata, kapitalista rendszerrel, amibe helyezed őket, és minden egyes figurát meggyalázol. Nem jut eszembe más szó. Lehozol a földre. Ez egy izgalmas alapot tud nyújtani egy előadásnak! (Ezzel valamennyi zsűritag egyetértett – a szerk.) Jól vannak találva ezek a figurák, hogy mitől mások ők. A farkas (Lompi, a farkas szerepében **Fendrik Zsolt** – a szerk.) elhitei, hogy ő, a nagy farkas vegetáriánus. Ez tök jó, de aztán visszatérsz ahhoz, hogy beleharap a kolbászba. Nekem az a jó, ha marad vegetáriánus!”

Rozi ezután a humorforrás komolyan vételének fontosságára hívta fel a figyelmet, hogy ne vicceskedéssel próbáljanak meg nevetést generálni. Párhuzamot vont a L'art pour l'art Társulattal, példaként Besenyő Pista bácsit hozta fel, hogy ő mennyire komolyan veszi magát.

Majd techinkai dolgokkal folytatta: „*Hófehérke* (Hófehér szerepében **Rekovics Réka** – a szerk.), te bejössz, van egy zenéd. Lépj ritmusra, és amikor beszélsz, azt tisztázzátok ki, legyen szándékos, hogy amikor a néző a cinkosa, akkor nézzen kifelé, és amikor a mese egyik-másik szereplőjével beszél, akkor befelé, a társára vigye a tekintetét. Ezt a rendezőnek mondom: többször kilyukadnak a jeleneitek, amit járkálással töltenek ki a szereplők. Ezeket csökkenteni kell, és tudatosítani mennyit, merre lépnek, például legyen akkor három lépés és szöveg stb. Megosztó színházat csináltok, teljesen sajátos humorral, van aki szereti, van aki nem, de mindesetre egyedülálló!”

Fendrik Zsolt hozzáfűzte egy előző gondolathoz, hogy a kolbászba harapó vegetáriánus farkas jellel az álszentséget, a képmutató világ görbe tükrét szándékozták megmutatni. **Dr. Lőrinc Tímea** megoldásötlettel vette át a szót.

„Azt hiszem, tudom mi a titka! Amikor pakolod ki a kolbászokat, lássam hogy hú, de beleharapnál. A megfelelő pillanatokban el kell gyengülnöd, hogy lássuk azt, hogy ez nem igaz, mármint a vegetáriánusság. A hófoka annak, hogy te hogyan állsz ellen, az az izgalmas a néző számára.” Majd visszatért az előadás elejére. „Nagyon jó ötlet volt keverni a mese szépségét a mai nap igazságtalanságával. Én még több mesehőst kevertem volna bele, még több problémát hoztam volna be, akár a jelenleg is folyó háborút. A komolyságát, Rozival egyetértve, nagyon meg kell tartani. Erős problémát hozol be már az elején (fordult oda a Hamupipót játszó **Ciganović Larisához** – a szerk.). A mai nők lasszóval kell hogy megfogják a férfiakat, de ez egy súlyos és jogos probléma. Színészileg jobban meg kell tölteni! A

szemeddel kommunikálsz, tehát a hajad ne lógjon a szemedbe, mert falat húzol közénk és a karaktered közé.”

Majd beszédtechnikai dolgokkal folytatta. Dicsérte a takarásból is jól hallható és érthető **Piros Bálint** dikcióját, amikor törpét játszott, viszont felhívta a figyelmet arra, hogy amikor viszont az EU-biztos szerepében pöszén beszél, ott jobban kell artikulálnia, és természetesen komolyan venni a karakter személyiségét!

„A kosár jelenetből (Farkas kiveszi Piroška kosarából annak tartalmát – a szerk.) hiányzik a fokozás. Látnom kell, hogy töltöd meg belső feszültséggel. Szintén itt, a fűvek összeszedése is lehet fürgébb, mert ez így kicsit vontatott. Nem történik semmi plussz utalás, nem szeretnétek új gondolatot közvetíteni, szóval lehet vele haladni.”

A Vadász karakteréről is ejtett néhány szót, akit **Pásztor Dániel** alakított: *„Jó az állapot, szépen beszél, de lehet még elszálltabb, még lazább. A gesztusai viszont ne maradjanak jelzészzerűek. A belső töltetet szeretném látni. Világos a gesztus miéértje, de egy belső állapot kell indukálja azt.”*

Végül a Farkas karakterét is kielemezte, melybe **Fendrik Zsolt** bújt: *„A hangjával én jobban játszanék. Például amikor hivatalosan kell beszélni, akkor mélyíthetsz a hangodon.”* A Mi is a boldog élet részről továbbá ezt mondta: *„Számomra ez a rész nem hiányzik. Jobb szeretem, ha burkoltan van benne a kérdés, ugyanis én elgondolkozom rajta anélkül is, hogy ki van mondva. Azt is elviseltem volna, ha a gonosz nem kapja meg a méltó büntetését. A való életben sem kapja meg mindig, de ez ízlés dolga.”* Rozi ellenpontként hozzáfűzte, hogy ő viszont éppen örült neki, s ebből is kiderül, tényleg ízlesek és pofonok a színház világa. *„De van róla gondolatunk, és ez a lényeg, hogy beszélünk róla, mert van miről beszélni”* – zárta értékelését Timi.

Magyar Zsófia szintén tetszését fejezte ki az előadás témáját illetően. *„A világ romlottsága, amit a mese világába illeszt, erről akaratlanul is a gyerekkorom jut eszembe, jó ötletnek tartom. Szerelem az elejét, örültem neki, hogy nem a színpadon kezdődik, hanem még a nézőtérről. Kifejezetten jól esett, hogy Hamupipőke már kintről keresi a herceget. Egy plusz dolog: ne csak egyesével kérdezd a nézőket (szólt a Hamupipőt játszó Ciganović Larisához – a szerk.), hogy láttuk-e, hanem azzal is játszhatasz, hogy bekiabálsz a közönségbe. Bevonhatsz több nézőt, megadva a lehetőséget válaszolni. Ha te egy megvilágosult ember vagy (folytatta a Vadászt játszó Pásztor Dánielhez szólva – a szerk.), akit játszol, nyugodt hangulatban adhatod elő a monológodat, nem kell sétálnod. A buborékfújód ott maradt a színen. Ha ez nem véletlenül történt, akkor találjatok ki rá valamit, használja egy adott pillanatban egy másik szereplő is, mert ez így bakinak hat.”*

Rozi hangosan gondolkodik, és felteszi a kérdést: de mi lett a csizmával? Hogy az olvasó is értse: az előadás elején Hamupipőke csizmával a kezében keresi a herceget, de nem tudjuk, mi lesz a csizmával. Elvarratlan szálát talált. Erre azt a választ kaptuk, hogy Hamupipőke valójában az álcázott James Bond, akit Andersen küld, hogy elkapja a kapitalista Hófehérkét, kémkedik az erdőben, és nem is keresi igazából a herceget. *„Akkor viszont buktassátok le!”* – ajánlja Rozi, amire Timi lelkesen reflektál, *„Ezt akkor ne hagyjátok ki! Tudjátok, mi jutott eszembe? Van ez a filozófikus gondolat, hogy nem a másik felet kell keresni, hanem saját magadat kell egészre tenned, hogy egy másik egészet találjál! A te lábadra legyen jó az a csizma! És akkor meg van oldva az elvarratlan szál.”*

Bimbó felesége zárásul megosztja velünk, hogy végigkísérte a teljes alkotófolyamatot, és hogy ez volt a társulat legtokéletesebben közösen megalkotott előadása, melyben az elejétől a végéig mindenki hoztatta tudása legjavát. Bimbó hálás a mondatokért és megjegyzi: minden sikeres ember mögött áll egy Timea (avagy a feleség).

Nagy Karina

Halott vagy nem halott?

A szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület színjátszó csoportjának zsűrizése

Szajánban újraindult az amatőr színjátszás. Öt év kihagyás után Nagy Aleksz ismét létrehozott egy fiatalokból álló kis társulatot Szajánban, akik szeretettel, a színház iránti lelkesedéssel csinálnak ismét színházat. Kéri Ferenc *Az alkohol öl* című előadását vitték színre, melyet Nagy Alkesz rendezett.

Magyar Zsófia kezdte az értékelést, elmondta, láthatóan az egész közönség jól szórakozott, ami a szövegből is adódott, de a kivitelezés is remek volt. A szöveg jó lehetőségeket ad a színészeknek. Hozzátette, elbírt volna még több játékot a szituáció, amikor Aladárt halottként kezelik a többiek, s színjátékot játszanak előtte. Elbírt volna az anyag még több apró gúnyolódást, utalást. Az előadás központi jelenete egy színjáték, melyet a részeg férj előtt játszanak, elhitetik vele, hogy megölte az alkohol, remélve, hogy ezáltal leszokik róla. Zsófi ennek eljátszására adott tanácsokat.

„Ha a feleség, Lenke (**Mészáros Evelin** – a szerk.) nem fordulna mindig el, amikor Aladár, a halottnak játszott férj (**Lipinszki Alexandar** – a szerk.) ott köröz mögötte, az sok pluszjátékra ad lehetőséget. Hagyhattad volna néha a tekinteted rajta, mintegy átnézve a férfin, nem pedig szándékosan kerülni. Hasonló eset, amikor a kezdet elveszi István (**Benyócki Attila** – a szerk.) kezéről, erre reagálhattál volna” – mondta Zsófi.

Megdicsérte Aladár első megjelenését, a hátrabukfencezést az ágyon, az elalvást, külön megdicsérve a lyukas zoknit, hisz az tökéletesen passzolt a karakteréhez. Arra hívta fel a figyelmét, hogy amikor a színjáték zajlik, ne mozogja szét a jelenetet.

„Reagálhatsz, csak néha elveszed a fókuszot a többiekről. S itt jegyezném meg, hogy az első reak-

ciód lehetne nagyobb, amikor te magad is rájössz, hogy te valójában meghaltál. Hagyj magadnak pár másodpercet azt realizálni, hogy a többiek nem látnak téged. Utána kezdődhet a káosz. Amikor a mama (**Bobojcsev Réka** – a szerk.) fejről kitépsz egy hajszálat, hogy ellenőrizd valóban nem lát-e, ő pont akkor reagál a lányának, hogy szegény, halott Aladár, szépen összecsúsztott a két párhuzamos történetés.”

Zsófi kiemelte, hogy nagyon jól működött a szelimidézéskor a „halott” kopogása, szerinte nem kell ezt szavakkal is megerősíteni, elég, ha kopog. Ahogy már több társulat esetében elhangzott, Zsófi a szajániaknál is felhozta az érthetőség problémáját, hisz megtörtént, hogy nem mindenhol értette a beszédet.

„A díszleten kívül már ne beszéljétek, mert nem értem az utolsó mondatokat” – hozta fel példának, majd zárszóként arra biztatta a kis csapatot, hogy készítsenek még sok-sok előadást.

Brestyánszki Boros Rozi vette át a szót, s ahogy azt már tőle megszokhattuk a zsűrizés során, először a társulatot faggatta.

„Sok éve követem a vajdasági amatőr színjátszást, s sok esetben láttam csoportokat, akik azzal a mondattal, hogy csak kihagyunk egy évet, aztán folytatjuk, végül megszűntek létezni. Ezért minden elismerésem, hogy ti itt vagytok. Ritka kivételt képeztek, feltámadtatok a hamvaitokból, ráadásul egy fiatal csapattal. Remélem, ők maradandó tagok lesznek, mert ez nagyon fontos egy olyan kis faluban, mint Szaján. Beszélhetünk itt szakmai hibákról, hátrányosságokról, szerintem ti is tudjátok, hogy vannak, de sokkal fontosabb dolog az, hogy közösségépítés történik, és jól érzitek magatokat, amíg csináljátok. Mert ez visz tovább” – hangsúlyozta Rozi.

Természetesen néhány hasznos tanáccsal ő is ellátta őket, elsőként arra hívta fel a figyelmüket, hogy mindegy milyen előadást csinálnak, vigjátékot vagy

drámát, el kell hinni a színészeknek, hogy akit játszanak, azok ők.

„Ha civilből játsszátok, akkor el fogtok mosolyodni egy-egy viccen, ebből nézőként látom, hogy nem az vagy, akit játszol. Át kell lényegülni, azonosulni a szereppel, ez sokat fog segíteni ebben. S nem lehet kilesni a közönségre, hisz ők nem léteznek számodra, ha eggyé válsz a szereppel” – mondta.

A rendezésről is beszélt, a mama szerint egy domina, egy határozott asszony, aki mellé nem passzol az első jelmez, melyben először látjuk, ahogy a Queen zenekar I want to break free című dala sem az elején, amikor söpröget, még akkor sem, ha látjuk, hogy a videoklipet idézi, hisz nincsen köze az előadáshoz, egy másik dal viszont tökéletesen passzolt az adott jelenethez.

A rendező, Nagy Aleksz elmondta, szeretne találni valakit, aki az előadásokhoz kiválasztja a zenei háttérrel, hisz mint mondta, ehhez annyira nem ért, ezért általában a színészekre bizza a válogatást.

Rozi ajánlotta, hogy olyan dalokat keressenek, melyek vagy szövegükben, vagy hangulatukban segítik a jelenetet. A következő észrevétele az injekcióra vonatkozott, szerinte teljesen kihagyható a történetből.

„Aladár részeg, teljesen ki van ütve, megtörténik a színjáték, ő közben, mikor rájön, hogy halott, ismét inni kezd, megint kiüti magát, s amikor újra felébred, ismét a valóságban találja magát” – ajánlotta megoldásként az injekció helyett.

Ezután az Aladárt játszó Lipinszki Alexander játékát elemezte.

„Hihetetlenül erős megjelenésed van a színpadon. Erős kisugárzású ember vagy, amit a színpadon kezelni kell, mert könnyen letarolod a kollégákat. Ilyenkor kell egy színpadi alázat, hogy most nem te vagy a főszereplő. Adottságodból adódóan te betéred a színpadot, de engedni kell egy kicsit a lányokat is érvényesülni. Erre jó példa volt, amikor az ágyon fekve a kóló dallamára csak a kezeddzel reagáltál.”

A végén kiemelte, hogy dicséretes, hogy mindenki tudta a szövegét, ebből is látszik, hogy komolyan veszik azt, amit csinálnak.

Dr. Lőrinc Tímea számára is hatásos volt a nyitókép s a díszlet, hisz azonnal megadta az előadás

hangulatát. A Lenkét játszó **Mészáros Evelin** első jelmeze kapcsán viszont megjegyezte, hogy túl civilnek érezte.

„Egy takaros kis feleséget inkább egy ruhában tudnék elképzelni, hogy az a díszlethez is illő legyen. S amikor átöltöztetek a gyászruhákba, rögtön tudtam olvasni, mit is akarnak a ruhák jelenteni. Nagyon prasnya voltál (mondta Alexandernek – a szerk.), de pozitív értelemben. Szeretem, amikor a színészek ekkora szabadsággal tudnak élni, s ilyen lehengetlőek tudnak lenni, s nagyon humoros volt a kanapés játékod, ahogyan leesel róla részegen. A jeleneted odavonzza a figyelmem, de egy idő után sok a gatyahúzóztatás és az övvel való játék, azt érzem, találd már meg, és húzd már be, mert szeretném látni, ahogy kezdesz kijózanodni, összeszedettebb lenni, hogy a végére egy helyes fiatalember álljon előttünk, s mondja azt a feleségének, hogy gyereünk, csináljunk gyereket” – véleményezte Timi Alexander játékát.

A rendező, Nagy Aleksz hozzátette, ez azért lehet, mert nem tud a kezével mit csinálni, mire Timi biztatta, nem kell mindig valamit csinálni, néha elég csak állni, és figyelni a többieket úgy, hogy csak az arcán látjuk a véleményét.

Az injekciós tőről Timinek az volt a véleménye, hogy nagyon profin működtette a színész (**Benyócki Attila**), szerinte jól működött, ahogy mint egy állatorvos szúrt bele Aladárba.

„Amikor megbeszélitek, hogy Aladár előtt egy színjátékot fogtok játszani, s némában egyeztetitek a történetet, áttoljátok a babakocsit, szerintem még több hasonló momentumot beletehetnétek. Vigyetek át ruhákat vagy akár oda nem illő dolgokat, legyen ez egy komikus jelenet. S Zsófihoz kapcsolódva én is azt éreztem, hogy Aladár hagyjon magának egy kis csöndet, amíg rájön arra, hogy ő most meghalt. Számolj el magadban ötig, s lássam a szemedden a pillanatot, amikor mindezt felfogod” – mondta Timi.

A színjáték a színjátékban jelenethez annyit fűzött hozzá, szeretné, ha a többiek is még jobban rájátszanának erre. Virág Ödön (**Kószó Henrik**) karaktere a szellemidéző jelenetben szerintem nem volt elég egyértelmű, nem értette ő is beavatott-e vagy kívülálló. A rendező elmondta, ez lehet elveszett útközben, hisz ő egy picit őrült karakter, aki nincs beavatva. Timi ajánlotta, hogy akkor erre játsszanak rá még jobban. Ahogy a mama szerepére is, szeretné látni, hogy alig állja meg, hogy megüsse a vejét.

Javasolta, hogy ha véletlen a partner a szövegben hibát vét, akkor nyugodtan segítse meg a másik.

„Ha véletlenül a partner azt kérdezi, hall-e a mama, s azt kéne mondja, hogy lát-e a mama, akkor válaszolj inkább arra, amit hibásan kérdezett. Persze, ha van annyi lélekjelenléted” – mondta Timi.

Az előadás végével kapcsolatban megjegyezte, lehet jobban működött volna zárószóként az, hogy Aladár annyit mond: akkor gyerünk, csináljunk gyereket! Mint kiderült, kimaradt egy poén, így a vége nem éppen úgy szólt, ahogy kellett volna.

Beszédét Timi is bátorító mondatokkal zárta, biztatva a csapatot a további munkára, s az elhangzottak megfontolására.

„Fiatal csapat vagytok, most kezditek ízlelgetni a színházat, a színjátszást, csináljatok még sok hasonló előadást, mert a közönség ezt szereti, s ne hagyjátok abba!”

A szakmai értékelés végén egy nézői javaslat is megvitatásra került. Egy hölgy azt vetette fel, hogy a szemle korábbi napjain voltak előadások, melyekben több trágár kifejezés, káromkodás is elhangzott, mely bizonyos nézők fülét sértette, szerintem érdemes lenne erről is beszélni, igaz, nem a szajáni csapat kapcsán. Szerintem meg kéne magyarázni a nézőknek, hogyan is nézzék azokat az előadásokat, melyekben elhangzanak trágár szavak.

A zsűritagok ebben egyeztek, Timi annyit mondott, szerintem, ha indokolt a káromkodás, akkor belefér. S hasonlóan van ez a színpadi meztelenséggel is. Ha túlzásba viszik, s nincs alátámasztva, nincs helye, akkor érzi önmutogatásnak. Hozzátette, a mai világban egyébként egyik sem kéne, hogy problémát jelentsen.

Király Sándor is felszólalt, egy frappáns mondatral zárta le a témát, mondván, több verzióban látta már a *Csirkefej* című előadást, s két esetben észre sem vette a káromkodást, s sokkal több olyan volt, ahol ő is zavarónak érezte. *„Ha az írónak volt bátorsága leírni, a színésznek legyen bátorsága eljátszani”* – mondta.

Mindannyiunk nevében mondhatom, hogy reméljük, a szajániak még sok évig jelen lesznek a Találkózón, kívánunk ehhez nekik sok kitartást!

Szerda Zsófi

Holnap a Találkozó színpadán

Pergő képek, dédelgetett álmok – és ismét az a fránya műsorváltás

Bárhova nézünk, képek vesznek körül bennünket, szapora villózások, testtelen és színes ábrándok. Ember legyen a talpán, akinek sikerül ellenállnia a fények delejező hatásának. Ezért megkérem a kedves Olvasót, tegye zsebbe azt az álnok okoskelepet, hagyja abba a görgetést, csapja el a tévét, kapcsolja ki a monitort, vegyen egy mély levegőt... most fújja ki, és mielőtt megnézi a holnapi ajánlót, szólnunk kell, hogy a 28. Találkozó utolsó versenyszáma, a topolyai Mara Amatór Színház előadása sajnálatos módon ebben az évben elmarad. És most olvasson tovább!

Április 12., péntek, 15 óra

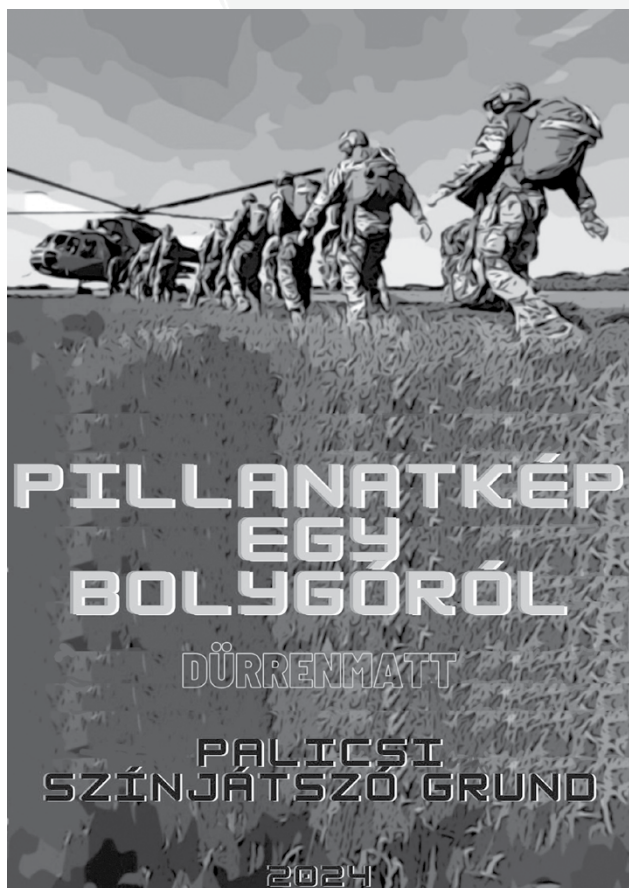
Palics Magyar Művelődési Egyesület

Palicsi Színházi Grúnd

Friedrich Dürrenmatt: *Pillanatkép egy bolygóról* (60')

Groteszk

Rendezte: Kalmár Zsuzsanna

Az előadásról: Dürrenmatt darabja groteszkbe hajló képeket mutat nekünk, amelyek gyorsan peregnék, látszólag egymástól függetlenül. Szelfik. Mai világunkban a rövid videók és sűrített tartalmak töbzódásában ez szinte ismerősebb nekünk, mint egy jól felfűzött klasszikus történet. Az előadásunkban is ehhez igyekszünk tartani magunkat. Az uniformizálás közepette mindenki különleges akar lenni,

miközben közönyös mindenféle szenvedés iránt, ami nem vele történik. Az elidegenedés, önzés, idegenyűlőlet buta kottáján játszunk, és nem vesszük észre, csak pillanatokra, hogy a szeretet az, ami megtart és különlegessé tesz bennünket.

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Április 12., péntek, 17.30

Bezdáni Helyi Művelődési Közösség, Bezdán

Dr. Pfaff Mihály színjátszó csoport

Hámori István Péter: *Legfőbb támaszunk, a söntéspult* (65')

Keserédes komédia

Rendezte: Foki István

A H.M.K. Bezdán "Dr. Pfaff Mihály" Színjátszó csoportja
BEMUTATJA:

HÁMORI ISTVÁN PÉTER

**LEGFŐBB TÁMASZUNK,
A SÖNTÉSPULT**
KESERÉDES KOMÉDIÁJÁT

Szereplők:

FERI, úr	CSILLAG László
ILMÁCSKA, vécés néni	OSZTROGONÁC CZENKI Ilona
ODETT, „pillangó”	NIKOLIN Alekszandra
ZITA, úrinő	SNÁJDER Dalma
KÁZMÉR, hajléktalan	FOKI Sándor
SCHALLERT, munkanélküli	BÁLITS Dávid

MENTOR: DR. GÓLI KORNÉLIA

RENDEZTE: FOKI ISTVÁN

Súgók: Óbert Kitti és Kóvágó Hajnalka
Technika: Kóvágó Sándor

Támogatóink:

Az előadásról: Történetünk egy helyi kiskocsmában játszódik, ahol Feri úr a tulajdonos és kolléganője, a színészi pályára törekvő Ilmácska szokásos reggeli rituáléjukat játsszák. Gyakorolnak színházi szerepre, hátha betoppan erre az Isten háta mögötti helyre egy színházi rendező, és felfedezi Ilmácskát. Mindenkinek van egy álma, Ilmácskéé pedig a színház. Közben szépen lassan megtelik az ivó. Jönnek a törzsvendégek: egy munkanélküli, aki a költészettől várja a beteljesülést, majd egy hajléktalan, akiről ki-

derül, hogy egy szerepre bizony jobban fel kellene készülnie. Összefut két volt gimis osztálytárs is: az egyikük a férjét, míg a másikuk a kuncsaftját keresi, és a pontos nyelvhasználat szabályait próbálja értelmezni. Na de, hogy kerül a képbe az asztrológia és a nem csak földrajzilag tüzes Dubaj? Ilmácska álma valóra válik-e? A történet végén minden kiderül.

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Tóth Dianna V2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagykikinda

Színház

Amikor a függöny felgördül,
A nézőtérben a létszám előfordul.

A színház mágikus világa ragyog,
Még a színészek szíve nagyokat dobog.

A színész a lélek szavával beszél,
Testével pedig mesél.

Ő a szavak varázslója,
És a mozdulatok művésze.

Pozsár Dániel 8/2

Fejős Klára Általános Iskola,
Nagykikinda

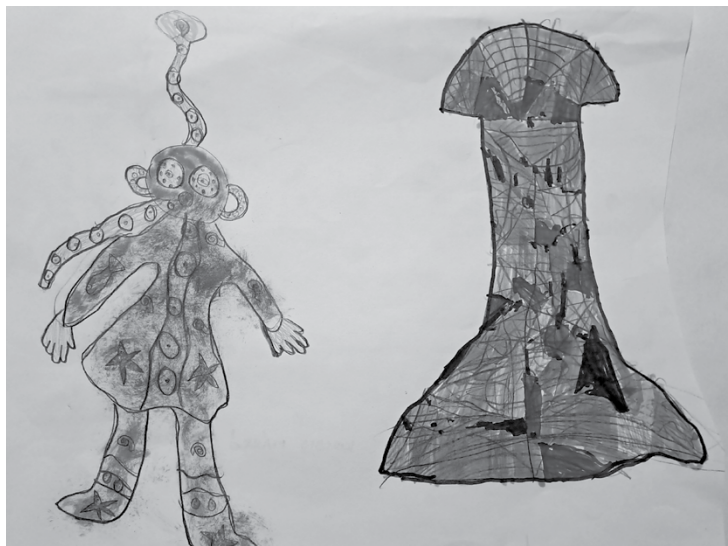
A színház csodája

A színház csodája a művészet legszebb verziója
Ahol gondolatokat és élményeket lehet nézni,
A dráma élménye a lelkünk tápláléka
Ahol a művészek és nézők találkoznak.

Ahol a szavak és mozdulatok keverednek
Megvalósítva a tökéletes előadást,
Egy külvilág, amit színészek képesek megvalósítani
A szemünkre, és lelkünkre élményt képesek teremteni.

Az ember szép gondolatait megszépíti
Megmutatva a művészet csodálatos képességeit,
Ott a színházi színpadon megmutatva
A művészek igazi képességeit.

A színház a csillagok ragyogása
Ami helyet ad a gondolatok szélső határába,
Ami helyet teremt a szóknak és érzelmeknek keverés
Az életünknek bámulatot keltő előadásában.

Kocsis Márkó V2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagykikinda

Ti(k)Tok-tér

A tavalyi topolyai szemlén a fiatalok az online térbe költöztették a Találkozót. Az előzéseknek nagy sikere volt, kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Ezt a kikindai fiatalok idén továbbfejlesztették egy plusz k-val: idén kulisszaTi(k)Tokokat láthatunk. Kövessenek bennünket itt is, és fogadják szeretettel a fiatalok bemutatkozását is!

Szili Teodóra

Szili Teodóra vagyok, középiskolás. Az Egység számomra egy elég hagyományos helyet jelent. Ide jártak nagyszüleim annak idején, édesanyám is és nővérem is kicsi korom óta hív, hogy családostól legyünk aktív tagok itt, ahogy többen is a rokonságból. Igaz, idén nem vettem ki a részem semmi aktivitásban, de nemrég eldöntöttem, hogy ezen változtatni szeretnék, azért is élvezek itt lenni a Találkózón. Nagyon megtetszett az itteni társaság és a hangulat. Édesanyám tánc- és színművészettel is foglalkozott, míg a többi családtag csak táncsal. Nekem a tánc nem volt épp az erősségem, ezért fordultam inkább a színészet felé, azt szerettem volna kipróbálni. Örömmel járok a barátaimmal szórakozni az

Egységbe, szintűgy ismerkedni. Igyekezni fogok csatlakozni a társulathoz más szempontokból is. Mindig felvidít, és erőt kapok az itteni energiáktól, és mindig jó kedvem van, ha erre járok. Nagyon szeretem, hogy ide tartozom mint tag és mint barát is. Mindig ajánlom a fiatalabb generációknak, hogy bátran jöjjenek ide be, és fogjanak velünk össze.

Videó: A zentai csoport mesemondója, Bimbó nyilatkozott a társadalomkritika jellegű meséjükről.

Videó: A szajáni csipet-csapat örömmel beszélt színházi élményeikről

Videó: A csütörtöki tartalmas nap lesz. Itt nézzétek meg, mi vár rátok

A XXVIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozi

dramaturg

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középkorú voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellékgyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színjátszók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

Dr. Lőrinc Tímea

az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára, Pataki-gyűrű díjas színész

Lőrinc Tímea vagyok. 1990. december 28-án születtem Zentán. Gyermekként Kanizsán éltam szüleimmel és testvéremmel.

2009-ben felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára, László Sándor és Balázs Áron osztályába. 2014-ben, a mesteri diplomám megszerzésével párhuzamosan a Zentai Magyar Kamaraszínházban kaptam munkalehetőséget. Nyolc évig dolgoztam színészként ebben az intézményben. Legjelentősebb szerepeimnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, tisztelt úr!* című előadásban megformált női alakokat tartom, melyekért Pataki-gyűrűre jelöltek. Szívemhez közel álló szerepek továbbá: a *Liliom* Marikája, Gion Nándor Arankája, a *Bor* Amálja, a fogadósnő Mirandolinája, *Az éjig*

érő fa boszorkánya, *A sok hűhó semmiért* Beatricéje, a *Hullámtörés* Besse, melynek megformálásáért 2017 őszén elnyertem a Pataki-gyűrű-díjat, valamint az egyetemisták által odaítélt 10-es díjat. A becsei Befemnon Fesztiválon különdíjjal jutalmazták e szerep megformálásom. A Versünnep Fesztiválon kétszer mérettettem meg magam. Első alkalommal, 2014-ben különdíjas lettem, 2016-ban pedig Sziveri János Társasvezetésével sikerült elnyernem a fődíjat.

Eddigi pályafutásomat végigkísérte a fiatalokkal való foglalkozás. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók szemléjével történő találkozásaim is ezeknek a munkáknak köszönhetően jöhettek létre.

Doktori tanulmányaimat 2019-ben kezdtem meg. 2021 szeptemberében, közvetlenül a kisfiam megszületése előtt, elkészítettem a diploma-előadásomat, majd 2023-ban a disszertációm átadását követően, június 15-én doktori (DLA) címet szereztem.

2022 óta az Újvidéki Művészeti Akadémia művészi beszédtanára vagyok. Feladatomnak érzem, hogy a színészhallgatóknak minden olyan szakmai tapasztalatom, gondolatom átadjam, melyekben jómagam hiszek, melyek mentén én is dolgozom, ha színházról, ha előadóművészetről van szó.

Magyar Zsófia

színész

Magyar Zsófia vagyok. 1998. december 25-én születtem, Óbecsén. Gimnáziumi tanulmányaim után 2017 júniusában felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia Dráma Tanszékének Magyar Nyelvű Színésztagozatára, László Sándor osztályvezető tanár és Balázs Áron tanársegéd osztályába.

Ezt megelőzően standard- és latintáncosként, szavalóként, verses-zenés összeállításokban, drámatáborok folyamán létrehozott amatőr előadásokban léptem színpadra. Több évig dolgoztam koreográfusként az óbecsei Petőfi Sándor Magyar Kultúrkörben.

2019-től minden nyáron egyhetes foglalkozást tartok gyermekeknek szintén Óbecsén.

2020 szeptemberétől a szabadkai Népszínház Magyar Társulatához szerződtem, azóta is Szabadkán élek. Dolgozom, jógázom, biciklizek, olvasok.

2022-ben léptem át először a Palicsi Színjátszó Grund küszöbét, az akkor készülő előadás koreográfusként. És ottmaradtam. Most alsós diákokkal foglalkozom, játszom, nevetek, töltődöm.

NÉPTÁNCCSOPORT

Az egyesület megalakulása óta működik a néptáncosok alosztálya. Azonban kezdetben nem sikerült debütálniuk, mivel hiányzott a megfelelő felszerelés és a szakkáder. A hatvanas évek közepéig kiegészítőként léptek fel a drámai alosztállyal. Az akkori vezetőség határozottan döntött arról, hogy létrehoznak egy népi zenekart, amely képes lesz kísérni a táncosokat, és végül ez sikerült is.

A néptánc csoport komolyabb munkája a hetvenes évek második felében indult meg Kakuszi Mária Magdolna vezetésével. Ő volt az, aki a magyar néptánc hagyományának ápolását az egyesület egyik legfontosabb tevékenységévé tette. 1978-ban már tizenhét önálló fellépést valósítottak meg, és elkezdtek vállalni a vendégfellépéseket is. Ezen kívül együttműködtek a nagyikikindai „Gusle” Zeneművelő Egyesülettel, részt vettek a városi hotel megnyitóján, valamint rendszeresen részt vettek a Gyöngyösbokrétán és már külföldön is vendégszerepeltek. Kakuszi Mária Magdolna munkáját segítette fia, Kakuszi János, aki később átvette a Búza- virág néptánc csoport vezetését.

1982-ben felvették a kapcsolatot a magyarországi Marcalli népi táncgyűttessel, és az év nyarán vendégszerepeltek a Balaton partján.

A táncgyűttes létszáma növekedett, több csoportba lettek felosztva. A kilencvenes és a kétezres években aktívok voltak a Síruló, Róna és az Egyedem-begyedem néptáncgyűttesek, melyeket a Virradó és a Barlangó népi zenekarok kísérték.

Atáncosok minden évadnyitón és évadzáró koncerten, valamint alkalmi műsorokon felléptek és többször önálló néptánc koncertet adtak a nagyikikindai közönség részére. A kétezres években szoros kapcsolatot kezdtek ápolni a romániai Resicabánya hagyományápolóival.

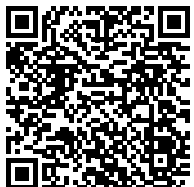

Rendszeres résztvevői voltak a községi és körzeti találkozónak, valamint a Vajdasági Szóló Táncfesztiválon is jeleskedtek a tánc csoport tagjai.

Az Egyedem-begyedem néptánc csoport 2018-ban második helyezést ért el a Kőketáncon.

Nagyon jó kapcsolatot ápoltak az egyesület néptánc csoportjai Hódmezővásárhellyel és Kiskunfélegyházával.

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVIII. Találkozójának színlapja • Kiadja a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Mészáros Júlia munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó és ifj. Sebestyén Imre • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Csuvárdity Tamara • Munkatársak: Bosznai Sára, Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Kormányos Katona Gyöngyi, Kovács Laura, Molnár Emese, Nagy Karina, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Tóth Ramóna, Vidács Hajnalka, Virág Kiss Anita • Korrektor: Szeles Réka • A rendezvény megőrkítéséért felel: Kakuszi Elvira • 2024. áprilisa, Nagyikikinda